

*Той дебелъ е, не плаши се,
Дръжъ се здраво на крака;
Ха сега напръдъ пусни се,
Дай ржчица — ха така!*

Ц. Калчевъ.

Гладнитѣ птици.

Небелъ снѣгъ покрива земята. Нищо не се вижда по полето. Дърветата обкичени съ снѣжно облѣкло, изглеждатъ като полюлеи. Хората едва вървятъ изъ тѣснитѣ пѣтеки. Тѣ бързатъ на своята работа. Всѣки се труди, за да прѣкара по добръ лютата зима . . . На тѣхъ е нужно храна, облѣкло и огънь . . .

А горкитѣ птици? Тѣ разперватъ перошината си, за да се запазятъ отъ студа. Скриватъ се въ гнѣздата да не ги духа студения вѣтъръ . . . Ами храна? Тѣ прѣхвъркатъ отъ клонче на клонче, ала нищо не намиратъ. Кацнатъ на земята — и тамъ снѣгъ . . . Доближаватъ се до нашитѣ прозорци, но не виждатъ милостива ржка . . .

Отъ тамъ хайде на полето. Завиратъ се изъ шубрацитѣ дано намѣрятъ нѣщичко. Радостта имъ е много голѣма, когато намѣрятъ нѣкой житенъ класъ, останалъ прѣзъ врѣме на жътва-